

P.S.

JENNY
HANOVÁ

Stále ťa
milujem

P. S. Stále ťa milujem

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.cooboo.sk

www.albatrosmedia.sk

Jenny Hanová

P. S. Stále ťa milujem – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

JENNY HANOVÁ

P.S.

Stále tě
miluju

COO
BOO

Copyright © 2015 by Jenny Han
Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC
Jacket photography copyright © 2015 by Douglas Lyle Thompson
Jacket design by Lucy Ruth Cummins
Translation © Tamara Chovanová, 2017

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0102-0
ISBN e-knihy 978-80-566-029-7 (1. zverejnenie, 2017)

Loganovi.

Len teraz som ťa stretla a už ťa milujem.

Bola rada, že ten útulný domček, ocko a mama a svetlo
z kozuba a hudba sú teraz. Nemožno na to zabudnúť,
lebo teraz je teraz. Nikdy to nemôže byť ďaleko.

LAURA INGALLSOVÁ-WILDEROVÁ: *Malý domček vo Veľkom lese*

Čas je najdlhšia vzdialenosť medzi dvoma miestami.

TENNESSEE WILLIAMS: *Sklenený zverinec*

Milý Peter,

chýbaš mi. Je to len päť dní, ale chýbaš mi, akoby to bolo päť rokov. Možno preto, lebo neviem, či sa my dvaja ešte niekedy budeme rozprávať. Teda je mi jasné, že na chémii alebo na chodbe sa pozdravíme, ale bude to ešte niekedy také, aké to bolo? Je mi z toho smutno. Mala som pocit, že ti môžem povedať čokoľvek. A myslím, že ty si cítil to isté. Dúfam, že to tak bolo.

Tak ti v tejto chvíli, keď som nabrala odvahu, poviem čokoľvek. To, čo sa medzi nami stalo v tom bazéne, ma vyplašilo. Viem, že pre teba to bol len deň v živote Petra, ale pre mňa to znamenalo oveľa viac. Nie to, čo o tom a o mne hovorili ľudia, ale že sa to vôbec stalo. Aké to bolo ľahké, ako veľmi sa mi to páčilo. Vyplašila som sa, vybila si zlosť na tebe a to ma úprimne mrzí.

A mrzí ma, že na recitálovom večierku som ťa nebránila pred Joshom. Mala som to urobiť. Viem, že to bolo mojou povinnosťou. Bola som ti to dlžná a nielen to. Stále nemôžem uveriť, že si prišiel a priniesol biskupský chlebiček.

Mimochodom, v tom pulóvri si vyzeral sexi.
A nehovorím to len preto, aby som si ťa
udobríla. Myslím to vážne.

Niekedy ťa mám rada tak veľmi, až sa to nedá
vydržať. Som toho plná až po okraj a mám pocit,
že to pretečie. Tak veľmi sa mi páčiš, že neviem,
čo s tým. Keď viem, že sa mám s tebou znova
stretnúť, srdce mi rýchlo búši. A keď sa na mňa
pozrieš, ako to len ty vieš, mám pocit, že som
najšťastnejšia baba na svete.

To, čo o tebe povedal Josh, nie je pravda.
Nedeprimoval si ma. Prebudil si ma. Vďaka tebe
som prežila svoju prvú lásku, Peter. Prosím ťa,
nedopušť, aby sa to skončilo.

S láskou
Lara Jean

1

Kitty celé predpoludnie na niečo frflala a mám podozrenie, že Margot aj ocko trpia následkami silvestrovskej opice. A ja? Ja som horela láskou a vo vrecku kabáta mala list, ktorý v ňom vypálil diery.

Keď sme sa obúvali, Kitty sa stále usilovala vyhnúť tomu, aby si k tete Carrie a strýkovi Victorovi obliekla tradičné kórejské šaty hanbok. „Pozri na tie rukávy! Vyzerajú na mne ako trojštvrťové.“

„Tak majú vyzerat“, poznamenal ocko nepresvedčivo.

Kitty ukázala na mňa a na Margot. „Tak prečo im sedia?“ spýtala sa. Stará mama nám ich priniesla, keď bola naposledy v Kórei. Margotine šaty pozostávajú zo žltého kabátca a zelenej sukne. Moje sú krikľavo ružové so slonovinovým kabátcom a dlhou ružovou mašľou, vpredu majú vyšité kvietky. Sukňa je bohatá, široká ako zvon a siaha až po zem. Na rozdiel od Kittinej, tá siaha len po členky.

„My za to nemôžeme, že rastieš ako burina,“ odvrkla som a uväzovala si mašľu. Tá mašľa mi vždy robí najväčšie problémy. Musela som si niekoľko ráz pozrieť video na YouTube, aby som to pochopila, a ešte vždy ju mám nakrivo a pôsobí smutne.

„Aj sukňu mám krátku,“ zahundrala Kitty a nadvihla si ju.

V skutočnosti Kitty nosí hanbok nerada, lebo v ňom treba chodiť veľmi opatrne a jednou rukou držať sukňu zavretú, inak sa roztvorí.

„Všetky vaše sesternice budú mať hanbok a stará mama bude šťastná,“ ocko si šúchal sluchy. „A tým túto tému uzavíram.“

Kitty v aute celý čas brblala: „Nenávidím Nový rok,“ a všetci okrem mňa z toho boli otrávení. Margot už prišla otrávená, lebo sa musela zobudiť na svitaní, aby stihla prísť z chaty svojej kamošky včas. A možno má opicu. Ale mne nič nemohlo pokaziť náladu, lebo som ani nebola v aute. Bola som kdesi celkom inde. Myslela som na list pre Petra a uvažovala, či je dosť precítený, ako a kedy mu ho dám, čo povie a čo to bude znamenať. Mám mu ho hodiť do poštovej schránky? Nechať v skrinke v šatni? Usmeje sa na mňa, keď ho znova uvidím, bude si z toho robiť žarty, aby to nadľahčil? Alebo sa bude tváriť, že ho nevidel, aby nás oboch ušetril? To by asi bolo najhoršie. Musela som si pripomínať, že Peter je napriek všetkému milý, pokojný a nebude krutý, nech si bude myslieť čokoľvek. Tým som si bola istá.

„O čom tak úporne premýšľaš?“ spýtala sa ma Kitty.

Ledva som ju počula.

„Haló?“

Zatvorila som oči a predstierala, že spím, a stále som videla len Petrovu tvár. Nevedela som, čo konkrétne som od neho chcela, na čo som bola pripravená – či je to vážna láska medzi chalanom a babou, alebo len to čo predtým, zábava a občas bozky, alebo niečo medzi tým. Ale bolo mi jasné, že nemôžem dostať tú jeho peknú tvár z hlavy. Ako sa usmieva, keď ma oslovuje, ako niekedy zabudnem dýchať, keď je pri mne.

Samozrejme, keď sme prišli k tete Carrie a strýkovi Victorovi, ani jedna staršia sesternica nemala na sebe hanbok a Kitty až ofialovala, ako sa snažila, aby na ocka nenakričala. My dve s Margot sme naňho takisto pozerali úkosom. Nie je práve pohodlné sedieť celý deň v hanboku. Ale potom sa na mňa stará mama pochvalne usmiala, a tým mi všetko vynahradila.

Keď sme sa pri dverách vyzuli a vyzliekli si kabáty, zašepkala som Kitty: „Možno nám dospelí dajú viac peňazí na oblečenie.“

„Dievčatá, aké ste rozkošné!“ zvolala teta Carrie a vyobímala nás. „Haven si odmietla dať hanbok!“

Haven prevrátila oči na mamu. „Páči sa mi tvoj účes,“ povedala Haven Margot. Medzi mnou a Haven je rozdiel len pár mesiacov, ale tvári sa, akoby bola oveľa staršia. Vždy sa usiluje získať Margotinu pozornosť.

Najprv sme sa všetkým uklonili. Podľa kórejských zvykov sa na Nový rok treba ukloniť starším príbuzným a zaželať im všetko dobré v novom roku a oni nám ako odmenu dajú peniaze. Má sa ísť od najstaršieho po najmladšieho, a tak si stará mama ako najstaršia dospelá sadla na gauč a teta Carrie a strýko Victor sa jej uklonili, potom prišiel na rad ocko, a tak to išlo ďalej až po Kitty, ktorá bola najmladšia. Keď si sadol na gauč ocko a klaňali sme sa mu, vedľa neho zostal prázdny vankúš, tak ako každý rok od maminej smrti. Vždy ma pichne pri srdci, keď ho tam vidím samého, ako sa statočne usmieva a rozdáva desaťdolárovky. Stará mama úmyselne zachytila môj pohľad a vedela som, že myslí na to isté. Keď som prišla na rad, aby som sa mu uklonila, klakla som si, ruky spojila pred čelom a sľubovala si, že na budúci rok už neuvidím ocka sedieť samého.

Od tety Carrie a strýka Victora sme dostali desať dolárov, desať od ocka, desať od tety Min a strýka Sama, hoci nie sú naši pokrvní príbuzní, ale iba druhostupňoví (z maminej strany) a od starej mamy sme dostali po dvadsať dolárov! Nedostali sme viac zato, že sme si obliekli hanbok, ale celkovo sme zarobili dobre. Vlni nám tety a strýkovia dali každej iba po päť dolárov.

Potom sme si dali ryžovú polievku pre šťastie. Teta Carrie okrem toho napiekla koláče z čínskej fazuľky a presviedčala

nás, aby sme ochutnali aspoň jeden, hoci nikto nechcel. Dvojičky Harry a Leon – naši tretostupňoví bratanci? – odmietli ješ' polievku aj koláče z čínskej fazuľky a pred televízorom vyhrýzali kuracie nugetky. Pri jedálenskom stole nebolo dosť miesta, a tak sme si s Kitty sadli na vysoké stoličky pri kuchynskom pulte. Až tam sme počuli, ako sa všetci smejú.

Keď som sa pustila do jedenia polievky, želala som si: *Prosím, prosím, nech mi to s Petrom vyjde.*

„Prečo som dostala menšiu misku s polievkou než ostatní?“ zašepkala mi Kitty.

„Lebo si najmenšia.“

„Prečo sme nedostali vlastnú misu s kimči?“

„Lebo teta Carrie si myslí, že nie sme čisté Kórejky.“

„Choď to vypýtať,“ hlesla Kitty.

A tak som išla, ale hlavne preto, lebo aj ja som chcela kimči.

Kým dospelí popíjali kávu, Margot, Haven a ja sme vyšli do Haveninej izby a Kitty sa ťahala za nami. Zvyčajne sa hrá s dvojičkami, ale tentoraz vzala yorkshira tety Carrie Smit-tyho a nasledovala nás hore schodmi, akoby bola jedna z nás.

Haven mala na stenách plagáty rockových skupín, väčšinou takých, ktoré som nepoznala. Vždy ich mení. Mala tam aj nový plagát Belly a Sebastiána. Vyzeral ako džínsovina. „To je super!“ zvolala som.

„Práve som sa ho chystala vymeniť,“ vyhlásila Haven. „Vezmi si ho, ak chceš.“

„Netreba,“ odvetila som. Bolo mi jasné, že mi ho ponúka iba preto, aby mala pocit nadradenosti.

„Ja si ho vezmem,“ ozvala sa Kitty. Haven sa na chvíľu zamračila, ale Kitty ho už dávala dolu zo steny. „Ďakujem, Haven.“

S Margot sme na seba pozreli a potláčali úsmev. Haven nikdy nemala s Kitty trpezlivosť a bolo to vzájomné.

„Margot, bola si v Škótsku na nejakých koncertoch?“ spýtala sa Haven. Klesla na svoju posteľ a otvorila laptop.

„Ani nie,“ odvetila Margot. „Mala som dosť čo robiť v škole.“ Margot nechodí rada na živé koncerty. V tej chvíli hľadela na mobil, sukňu hanboku mala rozprestretú okolo seba. Je jediná z nás Songových, ktorá zostala oblečená. Ja som si dala dolu kabátik, takže som bola len v kombiné a sukni a Kitty si vyzliekla kabátik aj sukňu, takže mala na sebe len tielko a bombardáky.

Sadla som si na posteľ vedľa Haven, aby mi na Instagrame mohla ukázať fotky z ich dovolenky na Bermudách. Ako prechádzala snímkami, zbadala som tam fotku z lyžovačky. Haven je členkou charlottesvillského mládežníckeho orchestra, takže pozná kopu ľudí z rozličných škôl vrátane mojej.

Keď som to videla, neubránila som sa povzdychu – tá fotka bola z posledného rána cestou v autobuse. Peter ma objímal okolo pliec a čosi mi šepkal do ucha. Ľutovala som, že sa nepamätám čo.

Haven prekvapene zdvihla pohľad a zvolala: „Aha, to si ty, Lara Jean. Odkiaľ je to?“

„Zo školského lyžiarskeho zájazdu.“

„To je tvoj frajer?“ spýtala sa Haven a videla som, že to na ňu zapôsobilo, ale nechcela to dať najavo.

Rada by som povedala áno. Lenže...

Kitty pribehla k nám a pozerala nám ponad plecia. „Áno. A je to najsexi chalan, akého si kedy videla, Haven.“ Znelo to ako výzva. Margot, ktorá si pozerala niečo na svojom mobile, zdvihla pohľad a zachichotala sa.

„No, to nie je celkom pravda,“ namietla som. Teda naozaj je najsexi chalan, akého som v živote videla, ale nevedela som, s akými ľuďmi chodí Haven do školy.

„Nie, Kitty má pravdu, je fakt sexi,“ uznala Haven. „Ako si ho zbalila? Bez urážky, myslela som, že si typ, ktorý s nikým nechodí.“

Zamračila som sa. Typ, ktorý s nikým nechodí? To je aký typ? Hríb, ktorý sedí v tmavej izbe na zadku a rastie na ňom mach?

„Lara Jean stále s niekým chodí,“ vyhlásila Margot lojálne.

Začervenala som sa. Nikdy som s nikým nechodila, ale bola som jej vďačná za to klamstvo.

„Ako sa volá?“ spýtala sa ma Haven.

„Peter. Peter Kavinsky.“ Už len to meno vo mne vyvoláva rozkoš, vychutnávam si ho ako čokoládový bonbón, ktorý sa mi rozpúšťa na jazyku.

„Ach,“ vzdychla. „Myslela som, že on chodí s tou peknou blondínkou. Ako sa volá? Jenna? Neboli ste v detstve najlepšie kamošky?“

Pichlo ma pri srdci. „Volá sa Genevieve. Kedysi sme boli kamošky, ale už nie sme. A s Petrom sa pred časom rozišli.“

„Ako dlho randíš s Petrom?“ zaujímala sa Haven. V očiach sa jej zračil pochybovačný pohľad, akoby mi na deväťdesiat percent verila, ale na desať percent pochybovala.

„Začali sme spolu chodiť v septembri.“ Aspoň to je pravda. „Momentálne spolu nechodíme, dali sme si čosi ako pauzu... ale... vidím to optimisticky.“

Kitty mi došla do líca, malíčkom mi urobila jamku. „Usmievaš sa,“ povedala a aj ona sa usmievala. Pritúlila sa ku mne. „Dnes sa s ním udobri, hej? Chcem, aby sa k tebe Peter vrátil.“

„Nie je to také jednoduché,“ namietla som, hoci možno by to išlo.

„Určite je to jednoduché. Stále sa mu veľmi páčiš – stačí, ak mu povieš, že aj on sa ti páči, a bude to. Vráti sa k tebe, akoby si ho ani nevyhodila z domu.“

Haven vyvalila oči. „Lara Jean, ty si mu dala kopačky?“ „Páni, je to fakt také neuveriteľné?“ Pozrela som na ňu prižmúrenými očami a Haven otvorila ústa, ale potom ich múdro zatvorila.

Znova pozrela na fotku s Petrom. Potom sa zdvihla a išla na záchod, ale keď zatvárala dvere, poznamenala: „Môžem povedať len to, že keby som ja chodila s tým chalanom, nikdy by som sa s ním nerozišla.“

Keď vyslovila tie slová, na celom tele som cítila šteklenie.

Kedysi som si presne toto myslela o Joshovi a pozrite – akoby odvtedy uplynulo milión rokov a už je len spomienkou. Nechcela som, aby to tak dopadlo s Petrom. Nechcela som, aby sa mi zdal vzdialený, a hoci by som sa zo všetkých síl snažila, nevedela by som si vybaviť jeho tvár, keď zatvorím oči. Nech je, ako chce, túžim si večne spomínať na jeho tvár.

Keď nastal čas na odchod, obliekala som si kabát a z vrec-ka mi vypadol Petrov list. Margot ho zdvihla. „Ďalší list?“

Očervenela som a vyhrkla: „Nevedela som sa rozhodnúť, kedy mu ho dám – mám mu ho hodiť do schránky alebo naozaj poslať poštou? Alebo mu ho dať zoči-voči? Gogo, čo si o tom myslíš?“

„Mala by si sa s ním porozprávať,“ navrhla Margot. „Okamžite. Ocko ťa vyloží pred ich domom. Zájdeš k nim, dáš mu ten list a uvidíš, čo povie.“

Pri tej predstave sa mi rozbúšilo srdce. Okamžite? Mám tam ísť bez akéhokoľvek plánu, ani mu vopred nezavolať? „Ja neviem,“ zamrmlala som. „Mám pocit, že by som si to ešte mala premyslieť.“

Margot otvorila ústa, že niečo povie, ale vtedy k nám podišla Kitty a vyhlásila: „Stačilo listov. Choď za ním a zís-kaj ho naspäť.“

„Nech nie je neskoro,“ podotkla Margot a vedela som, že nehovorí len o mne a Petrovi.

Vzhľadom na všetko, čo sa stalo, som obchádzala tému Josha po špičkách. Teda Margot mi odpustila, ale nemalo zmysel mútiť vodu. A tak som posledné dva dni bola ticho a dúfala, že to stačí. Ale ani nie o týždeň sa Margot vracia do Škótska a nezdá sa mi správne, aby sa s Joshom ani neporozprávala. Všetci sme sa tak dlho priatelili. Viem, že my dvaja s Joshom všetko napravíme, lebo sme susedia, a tak už to chodí medzi ľuďmi, ktorí sa často stretávajú. Všetko sa napraviť takmer samo od seba. Ale nie medzi Margot a Joshom, keď moja sestra bude tak ďaleko. Ak sa neporozprávajú teraz, tá jazva časom len stvrdne alebo zväpenatie a potom z nich budú dvaja cudzí ľudia, ktorí sa nikdy nemilovali, a to bolo to najsmutnejšie, čo som si dokázala predstaviť.

Kým si Kitty obúvala topánky, zašepkala som Margot: „Ak sa porozprávam s Petrom, ty sa porozprávaj s Joshom. Nevracaj sa do Škótska, kým je to medzi vami takto.“

„Uvidíme,“ zamrmlala, ale v očiach som jej videla nádej a to dalo nádej aj mne.

2

Margot aj Kitty zaspali na zadnom sedadle. Kitty si zložila hlavu do Margotinho lona, Margot spala so zaklonenou hlavou a ústami dokorán. Ocko počúval rádio a na tvári mu pohrával slabý úsmev. Všetci sú takí pokojní, zato mne srdce búši milión úderov za minútu v očakávaní toho, čo sa chystám urobiť.

A urobím to teraz, dnes večer. Prv než sa vrátíme do školy, prv než sa všetko vráti do normálu a my dvaja s Petrom budeme len spomienkou. Ako snežná guľa, potrasiete ňou a na chvíľu je všetko hore nohami, všade sa ligoce sneh a pôsobí to čarovne – ale potom sa sneh usadí a vráti sa tam, kam patrí. Tak už to býva, vždy sa všetko usadí. Nemôžem sa vrátiť späť.

Načasovala som si to tak, že na semaforoch o križovatku skôr, než býva Peter, som ocka požiadala, aby ma vysadil pred Petrovým domom. Zrejme počul naliehavosť v mojom hlase, lebo sa na nič nepýtal, len prikývol.

Keď sme zastali pred Petrovým domom, vnútri sa svietilo a na príjazdovej ceste stálo jeho auto aj minivan jeho mamy. Slnko práve zapadalo, a to dosť skoro, lebo bola zima. Petrovi susedia na druhej strane ulice mali ešte vždy rozsvietené vianočné žiarovky. Dnes ich asi majú posledný deň, veď je nový rok. Nový rok, nový začiatok.

Cítila som, ako mi pulzuje krv v zápästiach. Bola som nervózna, veľmi nervózna. Vybehla som z auta a zazvonila. Keď som znútra začula kroky, kývla som ockovi a vycúval z príjazdovej cesty. Kitty už bola hore, pritláčala tvár na

zadné okno a zoširoka sa usmievala. Zdvihla palce a ja som jej odkývala.

Dvere otvoril Peter. Srdce mi skákalo v hrudi ako najaté. Oblečenú mal košeľu, ktorú som nikdy nevidela. Zrejme ju dostal ako vianočný darček. Vlasý mal strapaté, akoby bol ležal. Ale netváril sa veľmi prekvapene, keď ma uvidel. „Ahoj.“ Pohľad mu padol na moju sukňu, ktorá mi vytrčala spod zimného kabáta ako plesové šaty. „Prečo si taká vyparádená?“

„Je Nový rok.“ Možno som mala ísť domov a najskôr sa prezliecť. Cítila by som sa viac vo svojej koži, keby som stála vo dverách tohto chlapca s povestným klobúkom v ruke. „Tak ako si prežil Vianoce?“

„Dobre.“ Chvíľu mu trvalo, kým sa spýtal: „A ty?“

„Super. Máme šteniatko. Volá sa Jamie Fox-Pickle.“ Peter sa ani trochu neusmial. Bol chladný. Nečakala som, že bude chladný. A možno nebol chladný, len ľahostajný. „Smiem sa s tebou chvíľu porozprávať?“

Peter pokrčil plecami, vyzeralo to ako áno, ale nepozval ma dnu. Zrazu sa ma zmocnil strach, že vnútri je Genevieve – ale strach sa rýchlo pominul, keď som si uvedomila, že keby naozaj bola vnútri, nestál by tu so mnou. Nechal dvere otvorené, obul si tenisky, natiahol kabát a vyšiel na verandu. Zatvoril za sebou dvere a sadol si na schod. Prisadla som si k nemu a prihladila si sukňu. „Tak čo sa deje?“ spýtal sa, akoby som zabíjala jeho vzácny čas.

To nebolo dobre. To som vôbec nečakala.

Ale čo presne som čakala od Petra? Že mu dám list, prečíta si ho a bude ma milovať? Schytí ma do náručia a vášnivo sa pobožkáme, ale budú to iba nevinné bozky. A potom čo? Budeme spolu randiť? Ako dlho potrvá, kým sa so mnou začne nudiť, bude mu chýbať Genevieve a bude chcieť viac, než som bola pripravená dať – či už v spálni, alebo v živote?

Chalanovi ako on nebude stačiť sedieť doma na gauči a pozeráť telku. Koniec koncov je to Peter Kavinsky.

Trvalo mi tak dlho, kým som rozjímal nad budúcnosťou, že to zopakoval, ibaže tentoraz nie tak chladno: „Čo je, Lara Jean?“ Pozrel na mňa, akoby na niečo čakal a zrazu som sa bála mu to dať.

Pevne som zovrela list v ruke a strčila ho do vrečka na kabáte. Ruky mi omrzali, nemala som rukavice ani čiapku, zrejme by som sa mala pobrať domov. „Len som ti prišla povedať... povedať, že ma mrzí, ako sa to vyvinulo. A... dúfam, že môžeme zostať priateľmi a... šťastný nový rok.“

Pri tých slovách prižmúril oči. „Šťastný nový rok?“ zopakoval. „To si mi prišla povedať? Prepáč a šťastný nový rok?“

„A že dúfam, že zostaneme priateľmi,“ dodala som a zahryzla si do pery.

„Ty teda dúfaš, že zostaneme priateľmi,“ zopakoval sarkasticky. Nerozumela som tomu, ten tón sa mi nepáčil.

„To som povedala.“ Začala som vstávať. Dúfala som, že ma zvezie domov autom, ale teraz som ho o to nechcela požiadať. No vonku bolo chladno. Možno keby som naznačila... Dýchla som si na ruky a povedala: „Tak ja pomaly pôjdem domov.“

„Počkaj. Vráťme sa k tomu ospravedlneniu. Za čo presne sa mi ospravedľuješ? Za to, že si ma vykopla z domu alebo že si si myslela, že by som bol taký hajzel a rozprával ľuďom, že sme spolu sexovali, keď sme nič podobné nerobili?“

V hrdle mi navrela hrča. Keď to takto povedal, naozaj to znelo hrozne. „Oboje. Mrzia ma obidve záležitosti.“

Peter naklonil hlavu a zdvihol obočie. „A čo ešte?“

Naježila som sa. *Čo ešte?* „Nijaké čo ešte. To je všetko.“ Ak je takýto, vďaka Bohu, že som mu nedala ten list. Nebola som predsa jediná, ktorá sa mala za čo ospravedľovať.

„Ty si sem prišla so slovami ,mrzí ma to‘ a ,budme priatelia‘. Nemôžeš ma nútiť, aby som prijal tvoje trápne ospravedlnenie.“

„Tak ti teda aspoň želám šťastný nový rok.“ Teraz som ja hovorila sarkasticky a cítila veľké zadostučinenie. „Príjemný život ti želám. Nech žijú staré dobré časy.“

„Fajn. Maj sa.“

Zvrtla som sa na odchod. Dnes ráno som tak veľmi dúfala, mala som veľké oči, keď som si predstavovala, ako to prebehne. Bože, Peter je hrozný! Chvalabohu, že som sa ho zbavila!

„Počkaj chvíľu.“

Nádej mi skočila do srdca ako Jamie Fox-Pickle do mojej postele – rýchlo a bez vyzvania. Ale odvrátila som sa, aby to nevidel, a tvárila sa akože: *Čo ešte chceš?*

„Čo si to pokrčila vo vrecku?“

Ruka mi vletela do vrecka. „To? Ach, to nič nie je. Len nejaký leták. Ležalo to pri vašej schránke. Neboj sa, hodím to do kontajnera na recyklovanie.“

„Daj mi to, ja to dám hneď recyklovať,“ povedal a vystrel ruku.

„Nie, veď hovorím, ja to urobím.“ Strčila som list hlbšie do vrecka a Peter sa mi ho pokúšal vytrhnúť z ruky. Prudko som sa od neho odvrátila a z celej sily držala list. Pokrčil plecami, ja som si uľahčene vydýchla a vtedy sa vrhol ku mne a vytrhol mi ho z ruky.

„Vráť mi to, Peter!“ zhíkla som.

„Neoprávnené manipulovanie s poštou sa v Spojených štátoch považuje za prečin,“ vyhlásil bezstarostne. Potom pozrel na obálku. „To je pre mňa. Od teba.“ Zúfalo som sa pokúsila vychmatnúť mu list a zaskočila som ho. A tak sme sa oň začali biť – ja som držala rožtek, ale Peter nepopustil. „Prestaň, lebo to roztrhneš!“ skríkol a vychmatol mi ho.

Chcela som ho zovrieť silnejšie, ale neskoro. Už ho mal. Držal mi obálku nad hlavou, otvoril ju a začal čítať. Boli to muky, keď som tam tak stála pred ním, dívala sa a čakala – neviem na čo. Na ďalšie poníženie? Zrejme by som mala odísť. Čítal hrozne pomaly.

Keď konečne skončil, spýtal sa: „Prečo si mi to nechcela dať? Prečo si chcela odísť?“

„No neviem, zdalo sa mi, že si sa nepotešil, keď si ma uvidel...“ Moje slová zostali chabo visieť vo vzduchu.

„Hovorí sa tomu nedostupná! Čakal som, že mi zavoláš, ty dilino. Je to už šesť dní.“

Vzdychla som: „Ach!“

„Ach!“ Pritiahol si ma za fazónku kabáta tak blízko, akoby ma chcel pobožkať. Bol tak blízko, až som videla obláčiky jeho dychu. Tak blízko, že by som mu vedela porátať mihalnice, keby som chcela. Tichým hlasom povedal: „Tak teda... ešte vždy sa ti páčim?“

„Áno,“ zašepkala som. „Teda viac-menej.“ Srdce mi búšilo bum, bum, bum. Krútila sa mi hlava. Je to sen? Ak áno, kiežby som sa nikdy nezobudila.

Peter na mňa pozrel, akoby vravel: *Hovor pravdu, dobre vieš, že sa ti páčim.* Veru áno, páči sa mi. Potom sa ticho spýtal: „Veríš mi, že som na lyžiarskom nehovoril ľuďom, že sme spolu sexovali?“

„Áno.“

„Fajn.“ Nadýchol sa. „Stalo sa... stalo sa niečo medzi tebou a Sandersonom po tom, čo som v ten večer odišiel z vášho domu?“ Žiarli! Už len to pomyslenie ma zahrialo ako horúca polievka. Už som mu chcela povedať nie, ale vyhrkol: „Počkaj. Nič mi nehovor. Nechcem to vedieť.“

„Nie,“ vyhlásila som dôrazne, aby vedel, že to myslím vážne. Prikývol, ale nič nepovedal.

Potom sa ku mne naklonil a ja som zatvorila oči, srdce sa

mi trepotalo v hrudi ako krídla kolibríka. V skutočnosti sme sa bozkávali iba štyri razy, z toho len raz naozaj. Túžila som čím skôr prejsť k tomu, aby som nebola nervózna. Ale Peter ma nepobozkal tak, ako som čakala. Pobozkal ma najprv na ľavé, potom na pravé líce. Cítila som jeho hrejivý dych. A potom nič. Prudko som otvorila oči. Chce mi povedať: *Chod' dokelu?* Prečo ma nepobozkal poriadne? „Čo robíš?“ zašepkala som.

„Chcem vyvolať očakávanie.“

„Pobozkajme sa,“ vyhrĺkla som.

Naklonil hlavu, lícom sa obtrel o moje líce a vtedy sa dve re otvorili a na prahu zastal Petrov mladší brat Owen, ruky si založil na hrudi. Odskočila som od Petra, akoby som sa práve dozvedela, že je nevyliciteľne chorý. „Mamina hovorí, aby ste šli dnu a vypili si mušť,“ zaškeril sa.

„O chvíľu,“ odvetil Peter a znova si ma pritiahol.

„Povedala okamžite,“ zdôraznil Owen.

Ach bože! V panike som pozrela na Petra. „Asi by som mala ísť, aby si otec nerobil starosti...“

Bradou ma potlačil k dverám. „Pod' na chvíľku dnu, potom ťa hodím domov.“ Keď som vkročila dovnútra, vzal mi kabát a ticho poznamenal: „To si fakt chcela ísť peši domov v tých parádnych šatách? V tej zime?“

„Nie, chcela som, aby si sa cítil previnilo a odviezol ma,“ zašepkala som.

„To máš čo za šaty?“ spýtal sa ma Owen.

„Také šaty nosia Kórejký na Nový rok,“ vysvetlila som mu.

Vtedy vyšla z kuchyne Petrova mama s dvoma hrnčekom, z ktorých sa parilo. Oblečený mala voľne previazaný dlhý kašmírový sveter a krémové štrikované papuče. „Tie šaty sú krásne! Tie farby!“ zvolala. „Vyzeráš úžasne!“

„Ďakujem,“ odvetila som rozpačito, že je okolo toho toľko vzruchu.

Všetci traja sme sa usadili v obývačke, Owen utiekol do kuchyne. Ešte vždy mi horeli líca z toho, že ma Peter takmer pobozkal a že Petrova mama zrejme vie, čo sme robili. Rozmýšľala som, či vie o tom, čo je medzi nami, čo jej povedal, ak vôbec niečo.

„Ako si prežila sviatky, Lara Jean?“ spýtala sa ma jeho mama.

Pofúkala som horúci nápoj. „Veľmi dobre. Ocko kúpil mladšej sestre šteniatko a hádali sme sa, kto ho podrží. A staršia sestra prišla na sviatky domov z univerzity, takže aj to ma potešilo. A vy ste ako sviatkovali, pani Kavinska?“

„Ach, príjemne. Ticho.“ Ukázala na papuče. „Toto som dostala od Owena. A ako dopadol ten váš večierok? Chutil tvojej sestre biskupský chlebiček, čo Peter upiekol? Priznám sa, ja ho neznám.“

Prekvapene som pozrela na Petra, zrazu sa tváril, ako by bol zaujatý svojím telefónom. „Tuším si hovoril, že ho upiekla tvoja mamina.“

Mama sa hrdo usmiala. „Ach nie, to upiekol sám. Bol veľmi odhodlaný.“

„Chutil ako pomyje!“ zakričal Owen z kuchyne.

Mama sa znova zasmiala a potom nastalo ticho. Horúčkovo som rozmýšľala, čo povedať. Žeby niečo o novoročných predsavzatiach? Alebo o snehovej fujavici, ktorá má prísť budúci týždeň? Peter mi veľmi nepomohol, znova hľadel na mobil.

Mama vstala. „Rada som ťa videla, Lara Jean. Peter, nezdržuj ju, aby neprišla domov neskoro.“

„Neboj sa.“ Mne povedal: „Hneď sa vrátim. Len idem po kľúče.“

Keď odišiel, ospravedlnila som sa: „Mrzí ma, že som k vám takto vtrhla na Nový rok. Dúfam, že som vás od ničoho nevyrušila.“

„Si tu kedykoľvek vítaná.“ Naklonila sa a položila mi ruku na koleno. Veľavýznamne na mňa pozrela a povedala: „Len ťa prosím, buď k nemu ohľaduplná.“

Žalúdok mi začalo skrúcať. Zmienil sa jej Peter o tom, čo sa medzi nami stalo?

Potľapkala ma po kolene a vstala. „Pekný večer, Lara Jean.“

„Pekný večer aj vám,“ odvetila som.

Hoci sa milo usmievala, mala som pocit, že som sa dostala do problémov. V hlase jej znela výčitka – počula som to. Akoby mi hovorila: *Nezabrávaj sa s mojím synom*. Bol Peter veľmi nešťastný z toho, čo sa stalo medzi nami? Nezdalo sa mi. Možno bol mierne podráždený, trochu dotknutý. Rozhodne sa necítil natoľko dotknutý, aby o tom hovoril mame. Ale možno sú si s mamou blízki. Nepáčilo sa mi pomyslenie, že som urobila zlý dojem, keď sme s Petrom ledva spolu začali chodiť.

Vonku bola čierna tma, na oblohe len pár hviezd. Zrejme bude čoskoro znova snežiť. V našom dome na prízemí sa svieti a aj v Margotinej izbe na poschodí. Na druhej strane som videla v okne pani Rothschildovej svietiť vianočný stromček.

V aute je nám s Petrom útulne, teplo. Z vetracích otvorov sála horúčava. „Hovoril si mame, že sme sa rozišli?“ spýtala som sa.

„Nie, lebo sme sa nerozišli,“ stlmil kúrenie.

„Nerozišli?“

Zasmial sa. „Nie, pretože sme nikdy naozaj spolu nechočili, ak náhodou nevieš.“

A teraz spolu chodíme? rozmyšľala som, ale nespýtala som sa to, lebo ma objal okolo pliec, naklonil si k sebe moju hlavu a ja som znova znervóznela. „Nebud' nervózna,“ zamrmal.

Rýchlo som ho pobožkala, aby som mu dokázala, že nie som nervózna.

„Pobožkaj ma, aby som videl, ako som ti chýbal,“ zašepkal zastretým hlasom.

„Veru si mi chýbal,“ prikývla som. „Možno si to pochopil z toho listu.“

„Áno, ale...“

Pobožkala som ho, ani nestihol dohovoriť. Poriadne. Akože to myslím vážne. A on mi bozk opätoval, akože to on myslel vážne. Akoby prešlo štyristo rokov. A potom som prestala uvažovať a poddala sa bozkávaniu.

3

Keď ma Peter vyložil, vbehla som do domu, aby som všetko vyrozprávala Margot a Kitty. Mala som pocit, že som peňaženka plná zlatých mincí. Už som sa nevedela dočkať, kedy im to poviem.

Kitty ležala na gauči, pozerala televíziu s Jamiem Foxom-Picklom v lone, a keď som vošla dnu, vystrela sa a tlmeným hlasom mi prezradila: „Gogo plače.“

Nadšenie ma hneď prešlo. „Čože? Prečo?“

„Myslím, že šla za Joshom, porozprávali sa a nedopadlo to dobre. Mala by si sa ísť pozrieť.“

Ach nie! Takto som si to medzi nimi nepredstavovala. Mali sa dať znova dokopy ako ja s Petrom.

Kitty sa usadila na gauči s diaľkovým ovládačom v ruke, sesterskú povinnosť si splnila. „Ako bolo u Petra?“

„Super,“ odvetila som. „Fakt super.“ Na tvári som cítila úsmev, hoci som to nemala v úmysle, a rýchlo som nasadila vážny výraz s ohľadom na Margot.

Šla som do kuchyne, uvarila Margot nočný čaj, pridala doň dve lyžičky medu, ako nám to večer robievala mama. Chvíľu som rozmýšľala, že pridám aj kvapku whisky, videla som to v telke – slúžky dávali panej domu do horúcich nápojov whisky, aby si upokojila nervy. Vedela som, že Margot na univerzite pila, ale už mala opicu zo Silvestra a pochybovala som, že by sa to ockovi páčilo. A tak som jej urobila do môjho obľúbeného hrnčeka čaj bez whisky a poslala s ním Kitty hore. Kládla som jej na srdce, aby k nej bola milá. Kázala som jej, aby najprv dala Margot čaj

a potom sa s ňou päť minút mojкала. Kitty to odmietla, ona sa mojká len vtedy, keď jej z toho niečo kvapne. Ale vedela som, ako ju desí predstava, že uvidí Margot nešťastnú. „Vezmem k nej Jamieho, nech sa s ním mojká,“ vyhlásila Kitty.

Sebecké dievča!

Keď som prišla do Margotinej izby so škoricovou hriankou s maslom, Kitty som nikde nevidela, ale ani Jamieho. Margot ležala schúlená na boku a plakala. „Je naozaj koniec, Lara Jean,“ zašepkala. „Bol koniec aj predtým, ale teraz viem, že je koniec nadobro. M-myslela som si, že keď sa k nemu b-budem chcieť vrátiť, aj on to bude chcieť, ale n-nie.“ Schúlila som sa vedľa nej, čelo jej pritískala na chrbát. Cítila som každý jej dych. Plakala do vankúša a ja som ju pritom škrabkala na lopatkách, ako to má rada. Margot bola známa tým, že nikdy neplakala, teda keď som ju teraz videla plakať, akoby sa celý môj svet aj tento dom vychýlili zo svojej osi. „Hovorí, že tá d-diaľka je nad jeho sily a že som mala pravdu, keď som sa s n-ním rozišla. Hrozne mi chýbal, ale z-zdá sa, že ja som mu vôbec n-nechýbala.“

Previnilo som si zahryzla do pery. Ja som ju nabádala, aby sa porozprávala s Joshom. Šťasti je to moja vina. „Margot, chýbala si mu. Šialene si mu chýbala. Keď som niekedy na hodine franiny pozrela z okna, videla som ho sedieť samého na tribúne a obedovať. Bolo to deprimujúce.“

Potiahla nosom. „Vážne?“

„Áno.“ Nechápal som, čo je to s Joshom. Tváril sa, že je do nej fakt zaľúbený, keď odišla, bol hrozne zničený. A teraz toto?

„Myslím...“ vzdychla, „myslím, že ho ešte vždy milujem.“

„Naozaj?“ Miluje ho. Margot povedala, že ho miluje. Tým ešte nikdy som ju nepočula povedať nahlas, že Josha miluje. Možno, že je zaľúbená, ale nie, že ho miluje.

Margot si utrela oči obliečkou. „Rozišla som sa s ním len preto, aby som nebola tá, čo plače za frajerom, a teraz presne taká som. Je to trápne.“

„Ty si najmenej trápna bytosť, akú poznám, Gogo,“ vyhlásila som.

Margot prestala fňukať a prevrátila sa, takže sme ležali tvárou v tvár. Zamračene na mňa pozrela a povedala: „Nehovorila som, že ja som trápna. Mala som na mysli, že nariekať za chalanom je trápne.“

„Aha,“ zamrmľala som. „Tak teda ani plakať za niekým nie je trápne. Znamená to, že ti na tom človeku veľmi záleží a si smutná.“

„Toľko som plakala, až mám pocit, akoby sa mi oči zmenili na... na scvrknuté hrozičky. Je to tak?“ Margot na mňa prižmúrila oči.

„Máš ich opuchnuté,“ pripustila som. „Jednoducho nie sú zvyknuté plakať. Mám nápad!“ Vyskočila som z postele a bežala do kuchyne. Do misky na cereálie som dala ľad a dve strieborné lyžičky a behom sa vrátila k nej. „Lahni si,“ prikázala som jej a ona poslúchla. „Zavri oči.“ Na každé oko som položila lyžičku.

„Myslíš, že to pomôže?“

„Videla som to v časopise.“

Keď sa lyžičky zohriali od jej kože, znova som ich ponorila do ľadu a priložila na oči, potom zas a zas. Spýtala sa ma, ako bolo s Petrom, a tak som jej to porozprávala, ale bozkávanie som vynechala, nebolo by to odo mňa pekné vzhľadom na to, že mala zlomené srdce. Posadila sa a povedala: „Nemusíš predstierať, že sa ti páči Peter, aby si ma ušetrila.“ Margot bolestne preglgla, akoby ju škriabalo v hrdle. „Ak máš Josha čo len trochu rada... a ak on má rád teba...“ Zdesene som zhikla. Otvorila som ústa, že to popriem, ale umlčala ma rukou. „Bolo by to fakt ťažké, ale nechcem vám